

Het is de laatste tijd benauwd in Paramaribo. In het donker steken de ramen met hun witte kozijnen af tegen de muren van ons blauwe huis, het lijken kleine bioscoopschermpjes die zweven in de lucht. Als je naar binnen gluurt kun je ons leven volgen in korte scènes. Zie de dreadlocks van mijn moeder, die als een ananaskroon boven torens achterstallig schoolwerk uitsteken. Ze zingt de hele dag door en soms schreeuwt ze iets de ruimte in. Dat moet, anders wordt ze gek.

Zie de kwasten en penselen van mijn broer, mijn evenbeeld, die over de muren van zijn kamer walsen, de kamer die we deelden toen alleen zijn nog ondenkbaar was. Het geprepareerde canvas op zijn schildersezels is blijkbaar te klein om wat hij in zijn hoofd ziet volledig te vangen. Het moet groter, het moet meer. Hij is bang dat zijn dromen gaan rotten in zijn hoofd, dus hij moet zijn verbeelding vertalen in kleuren, vormen, klanken en materialen. Deze taal, die van het maken, is een taal die we delen. Zijn dromen zijn mijn dromen. Soms letterlijk.

Zie de lange blauwe eettafel in de gifgroene keuken met paarse deurtjes, deze tafel is het hart van dit huis en het centrum van de buurt. Alle buurttantes, buurtneven en buurtnichten kunnen dit bevestigen. Zo is het altijd geweest: nog voordat mijn moeder de vrouw des huizes werd, zorgde mijn oma ervoor dat iedereen zich hier welkom voelde.

Oma kun je trouwens altijd aan deze tafel vinden, soms met een warme lach die klinkt als vroeger. Nu vaker met ongevenaard sarcasme en shady kuchjes. Deze kleine vrouw is na een levenslange training in bescheidenheid een meester

in non-verbale communicatie geworden. Ze zet deze skills tegenwoordig vooral in om haar zorgen en misnoegen te uiten. Ze heeft de tyuri geperfectioneerd. Tjstjstjm! Het is knap wat er allemaal gezegd kan worden zonder woorden. Hier aan deze tafel worden experimentele maaltijden en smakelijke roddels gedeeld, nieuwe regels verzonnen om oude besmeurde bordspelletjes nieuw leven in te blazen, soms wordt er hard gehuild en zacht gescholden, maar gelukkig wordt er vaker gelachen. Wijn en koffie helpen om de emotionele en geestelijke balans te houden.

Mijn vader zit meestal niet aan de tafel, maar in de open garage die grenst aan de keuken, dan staat zijn auto voor de poort. Hij woont hier niet meer, maar zijn buitenstoel is nog altijd zijn stoel.

Ons kleine leven wordt enigszins afgeschermd door de vuurrode fayalobistruiken die langs de schutting groeien, de jonge amandelboom op de berm waarvan de kruin gevaarlijk dicht bij de bedrading van de stroompalen begint te komen, de slanke papjaboom die dienstbaar met zijn vruchten reikt tot het balkon. Alles bloeit en woekert hier. Onze laatste tuinman heeft dit erf ontembaar verklaard, maar de grond waar deze stad op is gebouwd is gewoon wonderlijk. Gooi een paar zaadjes uit het raam, stop een stekje in de grond, en voor je het weet loopt het sap van zongerijpt fruit over lippen en vingers, terwijl tantes voedzame bittere bladeren en steenharde aardvruchten als alchemisten transformeren tot gerechten die goed zijn voor zowel je body als je yeye.

Daar, achter de manjaboom, bij de openslaande ramen boven aan de buitentrap die leidt naar het balkon, daar zit ik in mijn scène, met wolken in mijn hoofd.

Ik kijk uit op het enorme grasveld aan de overkant van de

straat, voor zover de manjaboom het toelaat. Tussen zijn bladeren hangen slierten plastic aan dunne latjes in een web van garen. Het is een gesneuvelde van de vliegeroorlog die bij zonsondergang plaatsvond op het veld. Boven het bladerdek van de manjaboom telde ik wel tien vliegers, regenboogplastic met wapperende franjes en lange zwiepende staarten. Ik zag niet wie er aan de nylontouwen trok, de manjaboom ontnemt een deel van mijn zicht over het veld, maar ik meende tussen de strijdkreten de stem van Rawa te herkennen. Die jongen is altijd bezig met zijn handen, het zou me niks verbazen als hij alle tien vliegers zelf in elkaar heeft geknutseld met van die plastic zakjes die je in elk huishouden onder de wasbak vindt. Het zou goed kunnen dat hij zelfs de printastokjes zelf heeft gemaakt, van de bladnerven van een kokospalm. Hij zal wel indruk hebben gemaakt op zijn nieuwe vrienden. Ik zag de vliegers als razende straaljagers steeds hoger de lucht in klimmen, *strei-hari*, ik zag ze snoekduiken als roofvogels zonder de grond te raken, *strei-dok*, ik zag hoe de ene vlieger de andere haakte en als een vis naar zich toe trok, *strei-fromu*, ik zag de vlijmscherpe scheermesjes aan de koorden glinsteren in de laatste zonnestralen, *strei-koti*, ik zag een drietal vliegers wegwaaien, en al die tijd wenste ik dat ik mezelf ook los kon snijden, om weg te waaien, ver weg van deze stad en haar mensen, en dan onderweg naar who-knows-where mijn geheim kwijt te raken.

Alles is te groot voor deze kamer. Ik zit op de rand van mijn bed, achter een oude schooltafel die dienstdoet als bureau. De gloed van mijn laptop kleurt de muren een soort alienblauw, maar ik staar nu al een tijdje naar buiten. De lucht is zwaar en de maan verschuilt zich achter een enorme sluier

van donkere wolken die zich wel kilometers over de stad lijkt uit te strekken. Een laaghangende zwerm fruitvliegjes beweegt woest boven het warme asfalt onder de lantaarnpaal, alsof ze een onzichtbare dreiging voelen, maar niet weten wat te doen.

Zo voelen ook de gedachten tussen mijn oren,  
ik wil niet bang zijn,

maar het *wat als, wat als, wat als*

knalt alle kanten op,

dus ik hoop dat de regen, als ze eindelijk komt,  
ook mijn hoofd dooft.

Op het scherm voor mijn neus staart een jongen terug. Hij is bevroren in een zin.

Met zijn kin omlaag kijkt hij tussen zijn gebalde vuisten door, zijn kastanjebruine huid gespannen over zijn bleke knokkels. Het is donker in zijn kamer, zijn hoodie werpt een schaduwmasker over zijn ogen. Zijn tanden, hij gromt ze bloot, zijn bijna fluorescerend in het kunstmatige licht van zijn computerscherm. De verbinding hapert midden in de demonstratie van zijn, naar eigen zeggen, dodelijke 'left jab – right cross – left hook – right uppercut'-combinatie. Zijn naam is Levinio Karsters, maar ik noem hem Levi.

Aan Levi's kant van de wereld, daar ergens in Holland, het land waar mijn moeder is geboren op een strenge winterdag, is het diep in de nacht. Levi blijft wel vaker wakker voor de live broadcast van Amerikaanse bokswedstrijden, en vanavond staat zijn favoriet, Adrien Broner, in de ring tegenover Vicente Rodríguez. Als een fluisterende sportcommentator deelt Levi briljante inzichten en scherpe analyses, tenminste, dat beweert hij, en ik luister gewoon, ik knik, en juich geluidloos met hem mee.

Op mijn scherm zie ik hoe steeds meer adertjes zich als

rivieren vertakken in mijn oogwit.

Het onderste balkje van het wifitrechttertje flikkert een paar keer, maar het beeld is nog steeds bevroren.

Misschien is dit een teken, misschien hoeft Levi nog helemaal niks te weten.

Het online-knopje boven aan de chatbox springt op groen, de bevroren jongen typt, mijn hart bonst.

**Levi [22:07]**

Ey, Telesur kan niet dealen met mijn schoonheid, he?

Leviaanser kan het niet.

**Lanny [22:09]**

Er is weinig wat Telesur wel kan handelen, dus ik weet niet of dat per se iets zegt over je schoonheid

**Levi [22:10]**

doe niet alsof hoor,  
je weet dat ik de genetic lottery heb gewonnen

**Lanny [22:12]**

Okay, Kanye  
Wie gaat die chicks zeggen?

**Levi [22:12]**

maak je geen zorgen,  
je oma weet

**Lanny [22:13]**

it's giving pervert

**Levi [22:13]**

grapje toch, mi boi  
niet zo gevoelig zijn, enfin  
nog 55 minuten voordat die feti  
begint,  
maar volgens mij ga ik dood in  
die kino

**Lanny [22:17]**

hoezo?  
welke kino?

**Levi [22:19]**

verwarming staat al uren uit  
zogenaamd zijn er vier  
seizoenen, en zogenaamd is dit  
dan lente,  
maar die winter tori duurt  
gewoon negen maanden ofzo!  
ik zweer, dit is waarom  
Europeanen zo fucked up  
waren vroeger!

**Lanny [20:22]**

Uhm, help me even  
wat hebben klimaat en  
kolonisatie  
nou precies met elkaar te  
maken?

**Levi [22:23]**

Alles, geloof me,  
die kou kruipt via je ballen naar  
je hart en je hoofd!  
Hoe kan een mens gelukkig zijn  
zo?

Levi heeft niet gekozen voor zijn nieuwe leven. Zijn ouders pendelen rusteloos tussen Nederland en Suriname, ze planten zaadjes voor nieuwe avonturen nog voordat de vorige zich hebben kunnen ontkiemen, en lopen de oogst altijd mis, ze zoeken naar antwoorden, maar schijnen te zijn vergeten wat de vraag was waar dit nomadenleven uit is ontsprongen. En volgens de wet is Levi een kind, dus hij volgt ze, terwijl zijn sporen aan mijn kant van de wereld langzaam worden gewist. Zijn gegevens zijn verwijderd uit het schoolregister, en zijn oude klasgenoten moeten steeds langer nadenken over zijn naam.

Niemand lijkt het te weten, maar bij de overtocht met het vliegtuig is een stukje Levi blijven haken boven de zee, als een magneetje dat onder invloed van polariserende krachten om zijn eigen as ging draaien, niet wetende hoe het oude los te laten en het nieuwe te omarmen.

Ik heb besloten dat ik zijn anker in Suriname zal zijn, en deze chatbox zijn portaal naar alles wat hij mist, *want aay*, heimwee doet met die jongen.

### **Levi [22:34]**

Ik mis de regen

### **Lanny [22:35]**

Amsterdam is tegenwoordig  
woestijngebied?

### **Levi [22:35]**

Nee, ik bedoel  
je hebt alleen miezer of storm  
niks ertussen  
en het ruikt anders

**Lanny [22:36]**

Anders?

**Levi [22:37]**

Ja, anders, je weet toch  
die geur van regen op asfalt  
wanneer de zon zo fel is  
geweest?  
Dat mis ik

in Su is regen een cadeautje

Wat is het tegenovergestelde  
van the cherry on top?

**Lanny [22:39]**

A slap in the face?  
A kick in the nuts?  
A raisin in the potato salad?

**Levi [22:40]**

Juist, dat is regen hier

**Levi [22:43]**

Ik mis bara

**Lanny [22:43]**

Bijlmer is technisch gezien  
Little Paramaribo, right?

**Levi [22:44]**

Luister, ik weet niet wat het is  
but the flavours just don't hit  
the same here  
ik zweer, die bara is bleek

**Lanny [22:45]**

Ajinomoto is zeker illegaal  
daar

**Levi [22:45]**

Volgens mij gaat er nooit  
ajinomoto in bara  
maar misschien is dat de  
oplossing!

**Lanny [22:47]**

Swsooo, that's like cocaine  
for food  
zal voor je smokkelen als ik  
ooit kom

**Levi [22:49]**

Weet je wie ik ook mis?  
Die onbeschofte chick van  
Krioro, me schatje,  
ze gaf me altijd extra peper op  
me broodje  
ze wil me

**Lanny [22:50]**

Uhm, je bedoelt toch niet die  
oude tante?  
die vrouw kijkt alsof ze  
mannen opeet na het paren

**Levi [22:51]**

Als je me mati bent  
geef je die vrouw een  
boodschap voor me  
zeg dat ik aan der bakkeljauw  
denk!

**Levi [22:55]**

Ik mis zelfs CBB

**Levi [22:57]**

Komt deze boi weer met zijn  
Harry Pinas Potter shit  
ik maak niet eens een grapje  
als ik zeg dat ik alles mis  
dan mis ik alles

**Levi [22:59]**

Wil je ruilen misschien?  
Dan mag je mijn ouders ook  
hebben

**Lanny [22:52]**

Ik hoop dat je dit niet  
metaforisch bedoelt  
maar ik zal voor je groeten,  
yèrè  
als je niks van me hoort  
ben ik vergiftigd

**Lanny [22:56]**

Dude, CBB?  
Centraal Bureau voor  
Burgerzaken!?!  
that's kinda like missing  
Azkaban O.o

**Lanny [22:57]**

Hmm, ik voel je man,  
maar count  
your blessings,  
there are worse things  
sommige mensen gaan  
Holland nooit zien